

Bu fotoğrafın alt yarısında, sağ tarafı bize dönük, suyun içine batmış beyaz bir beluga balinası görülüyor. Soluk bedeni yüzeyin altındayken, açık ağız, şişkin alnı ve burnu yüzeyin üzerinde, karenin tam ortasındadır. Balinanın ağız ile yün şapka ve kazak giymiş sakallı bir balıkçının başı karşılaşıyor. Balıkçı teknenin kenarına eğilmiş, alnını beluganın burnuna hafifçe bastırıyor. Balinanın suyun içindeki koyu renkli gözleri yukarı bakıyor ve balıkçının gözleriyle buluşuyor.

Adam belugaya gülümsüyor ve küçük dişleri görünen balina da ona gülümsüyor gibi görünüyor. Onların arkasında, arka planda, masmavi sular yerini yeşil tepelere bırakıyor ve bulutlarla kaplı Norveç gökyüzünün altında süzülüyor.

Bu fotoğrafı Canon 5D Mark IV ile 10 Eylül 2020 tarihinde saat 15.36'da çektim. Dünyaca ünlü beluga balinası Hvaldimir'in etkileyici hikâyesini ve bu eski balina avcısıyla kurduğu şaşırtıcı bağı anlatıyor.

Her şey Nisan 2019'da, fotoğraftaki Joar Hesten'in babası ve erkek kardeşiyle birlikte Norveç'in kuzeyindeki Hammerfest civarında balık tutarken başladı. Teknelerin arasında büyük, hayalet gibi bir gölgenin hareket ettiğini görebiliyorlardı.

Balıkçılar bu sulara balina görmeye alışık olsalar da, daha önce burada bir beluga görmemişlerdi. Norveç sularında onları bulmak için genellikle Svalbard'a 800 kilometreden fazla yol kat etmeniz gerekir.

Joar ve diğer balıkçılar balinanın tekneler arasında sürüklenişini izlerken, balinanın kaslı, beyaz gövdesinin etrafına sarılmış bir şey fark ettiler. Bunun bir balık ağı olduğunu düşünmüşlerdi ki Joar'ın babası birden bağırdı: "Kemer, emniyet kemeri!"

Bir zamanlar balina avcısı olmasına rağmen Joar kendini ona yardım etmeye mecbur hissetti. Eğer kimse ona dolanan kemeri çıkarmasaydı, pürüzsüz derisinin derinliklerine gömülerek tarifsiz acılara ve hatta ölüme neden olabilirdi. Joar babasına "Ben suya giriyorum," dedi.

Balinaları avlamak için öğrendiği becerileri kullanan Joar, bu balınayı kurtarmakta kararlıydı. Kıyı güvenlik biriminin yardımıyla bir kurtarma tulumu giydi ve Norveç Denizi'nin soğuk sularına daldı.

Birkaç denemenin ardından Joar ve kıyı güvenlik birimlerinden iki kişi kemeri çıkardı. Üzerinde şu sözler yazılıydı: "St. Petersburg Ekipmanı". Balınaya daha sonra *Hvaldimir* adı verildi.

Sonraki aylarda Hvaldimir, kuzey Norveç kıyılarında dolaştı, limanları ziyaret etti ve insanları aradı. Suya düşürdükleri telefonları alıp onlarla yakalamaca oynuyordu. Dünya çapında ünlendi.

Birdenbire herkes Hvaldimir'i konuşmaya başladı; sosyal medyada, haberlerde, her yerde. Ve ilgiyle birlikte teoriler de ortaya çıktı.

Bazıları onun akvaryumdan geldiğine inanıyordu. Yine de pek çok kişi, Hvaldimir'in tuhaf emniyet kemerinin ve teknelere, limanlara ve insanlara gösterdiği ilginin daha kötü bir şeye işaret ettiği konusunda ısrarcıydı: Hvaldimir bir casustu.

Hvaldimir, kaynağı her ne olursa olsun, ilgiden hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Joar ise burada durmadı. Avlanma sezonu bittikten sonra 1.000 kilometre güneyde evine, Lødingen'e taşındı.

Bir foto muhabiri ve sualtı fotoğrafçısı olarak birçok kişi bunun benim için mükemmel bir hikaye olacağına inanıyordu. Ama başkalarının anlattığı hikayeleri anlatmam ve asla bir hayvani okyanusta kovalamam.

2020 yazında Lofoten'de, Joar'ın köyünün hemen güneyindeki evimdeydim. Fransız bilim adamı ve serbest dalgıç Fabrice Schnoller beni ziyaret etti.

Bana Hvaldimir'in binlerce kilometre güneye gittiğini ve Joar'ın şu anda yaşadığı fiyortta konakladığını söyledi.

Bu tuhaf beluga balinası sanki kurtarıcısını kıydan 1.000 kilometre boyunca takip etmiş gibiydi.

Yeniden bir araya gelen Joar, Hvaldimir'e yardım etmeye bile başlamıştı. İşte şimdi bu, yakalamak istediğim bir hikâye haline gelmişti. Editörlerime bundan bahsettim ve yazar Nils Anker ile birlikte Ballangen'de Joar ve Fabrice ile buluşmaya gittik.

Hvaldimir'in hayatı bir peri masalı değildi. Bir balık çiftliğinden diğerine yüzüyor, somon kafeslerinden düşen artıklarla beslenen mezgileri yiyordu.

Açık sulardaki çiftlikler ona yiyecek ve arzuladığı insanlarla iletişim imkanı sunarken, tekne pervanelerinden kaynaklanan şiddetli kesik ve yaralanmalara rağmen hayatta kalmıştı. Şimdi Joar onu çiftliklerde olabildiğince sık ziyaret ediyordu ve ben de aralarındaki özel ilişkiyi belgelemek istedim.

Kolay olmayacağını biliyordum. Hvaldimir bir balina gibi davranmıyordu ve balinaların olması gereken bir habitatta da değildi.

İlk başlarda suya atladığımda Hvaldimir yüzüme doğru yüzüyordu. Cildi pürüzsüz, soğuk ve yumuşaktı. Ama o yumuşaklığının altında bir güç vardı. Saldırgan ve neredeyse agresifti, kameramın ve kafamın üzerinde koca ağızını defalarca açtı. Dili zımpara kağıdı gibiydi. Çekimi imkansız hale getiriyordu.

Defalarca tekneye geri dönmek zorunda kalıyorduk, o ise suyun içinde bir ergen gibi somurtuyordu.

Yavaş yavaş, onun günlük rutinlerine tanık oldum ve çektim. Uzaktan suyun altında fotoğraflarını çektim. Kibar görümlü hayvanın yüzeyin altında dans ettiğini gördüm; uyuyor, uyanıyor, tekneleri kovalıyordu.

Ayrıca Joar'ın balinayla etkileşim halindeyken yüzeyin üstünden çekilmiş fotoğraflarını da yakaladım. Ama iki dünyayı bir arada yakalayamamıştım.

Hvaldimir ne zaman çok heyecanlansa tekneye geri dönüyorduk. Bu sefer Joar'ın ellerinin yukarıdan suya indiğini gördüm. Hvaldimir hangi ellerin Joar'a ait olduğunu her zaman anlayabiliyordu. Balina elleri kabul ederek iri başını eğdi ve yumuşak, soğuk tenini güçlü ve çıplak ellere doğru itti.

Nefesimi tutarak Hvaldimir'in Joar'ın ilgisinden ne kadar hoşlandığını görebiliyordum. Büyülenmiş bir halde balıkçının vücudunu yüzeye yaklaştırmasını izledim. Hvaldimir de aynısını yaptı. Dev ağız yukarı çıkarken başı Joar'ın ellerini suyun dışına itti. Joar, Hvaldimir'in daha fazlasını istediğini anlayabiliyordu, bu yüzden parmaklıkların üzerinden eğildi ve başını balinaya doğru uzattı.

Balıkçının yün örme şapkası ve başı ile balinanın ağızı buluştu. İkisi de ağızlarını açtı, sanki gülümsemeleri birbirlerine çarpıyordu. Yüzeyin altında, Hvaldimir'in gözü sevgiyle yukarı bakıyordu.

“Lütfen fotoğraf net çıksın!” diye düşündüm. Çünkü aynı anda iki dünyadaydım; lensimin yarısı yüzeyin altında, yarısı da üstündeydi.

Evet, çekim netti. Kompozisyon mükemmel olmasa da, yakaladığı duygu dikkat çekiciydi. Bu anı asla unutmayacağım. Çünkü bu an, ayrı dünyalardan gelen iki canlının ortada sevgiyle buluşmasını gösteriyordu.